

בשבילי הפרשה

ישיבת מיר ירושלים

גיליון שבועי לתלמידי, בוגרי וידידי ישיבת מיר

פרשת תרומה, תשפ"ד

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD - 5:26	Minneapolis, MN - 5:23
Brooklyn, NY - 5:13	Miami, FL - 5:56
Chicago, IL - 5:04	Monsey, NY - 5:13
Houston, Texas - 5:52	Montreal, Quebec - 5:04
Johannesburg, S. Africa - 6:32	Passaic, NJ - 5:13
Lakewood/Deal, NJ - 5:15	Toronto, Ontario - 5:30
London, UK - 5:01	Yerushalayim - 4:50
Los Angeles, CA - 5:19	Zurich, Switzerland - 5:32

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

קטורת במשכן

ה' אמר למשה וזאת התרומה... שמן למאור בשמים לשמן המשחה ולקטורת הסמים. וצ"ב שייכות שמן למאור ובשמים לקטורת הסמים כאן. ותירצו לפי הגר"ז פ"ב מכלי המקדש דקרבנות דינס לרצוי ומצותו על כל ישראל משא"כ מנורה וקטורת אינם לרצוי ומצותו על הכהנים, א"כ י"ל שאינם לרצוי אלא חלק מצורת המשכן שיהא משכן, ולא סתם משכן אלא משכן שיש בו נרות וקטורת וא"כ הוי השלמת עשיית המשכן ולכן נזכר כאן.

יש שכתבו לגבי שלחן ולחם הפנים דלחם הוא חלק מהשלחן, ולכן נזכר לחם הפנים תוך פרשת עשיית השלחן, ולכן נזכר כאן ונתת על השלחן וכן והאיר אל עבר פניה, אף דאיירי בעשיית הכלים. וכן לקמן מ' כ"ב ויערוך משה לחם הפנים אף שכבר נתכהן אהרן. ולכא' לדבריהם כיון דלא נזכר השמן תוך פרשת עשיית המנורה משמע דלא הוי חלק מהמנורה, ולכא' זה דלא כנ"ל כיון דנזכר השמן בתחילת הפרשה).

וכתבו לפרש בזה נוסח על הנסים וכו' והדליקו נרות בחצרות קדשך, וכתבו עוד לתרץ בזה קו' משכיל לדוד פ' תצוה אמאי זר כהונה על מזבח הפנימי ולא החיצון, ולפי הגר"ז שהוא מצוה בפני עצמו לכהנים א"ש.

ומצינו שהצטער אהרן שאינו בחנוכת הנשיאים, והק' הרמב"ן משאר קרבנות, ות' מו"ר הגרא"ז גורביץ צ"ל לפי הנ"ל.

להרבות לומדי תורה

בחודש שבט תשס"ג נחנך בנין הקבע של הישיבה במודיעין עילית. הנגיד ר' יוסף שטרן שליט"א שנדב את בניין הישיבה מספר:

מרן רה"י הגאון הרב נתן צבי פינקל זצ"ל ה' הוביל בעצמו את התכנון של כל פרט ופרט בבנין וישב ע"כ עם האדריכל. באחד הימים, עיין ר' יוסף בתוכניות הבניה וראה שלא תכננו חדר עבור רה"י, כדי שיוכל לשכון בו בנוחות בבואו לשבות שבתות ביישיבה. התברר שמרן צ"ל אשר חשב על כל פרט ופרט בתכנון הישיבה, לא ראה צורך בתכנון חדר עבורו, מבחינתו די לו באחד מחדרי הרמי"ם. מובן שמיד שינה ר' יוסף את התכניות כך שתהיה דירה קטנה עבור רה"י, אך רבינו כלל לא הבין את הצורך בכך.

סיפור נוסף המלמד על חשיבתו הייחודית של רה"י צ"ל במהלך תכנון בנייני הישיבה סיפר לנו השבוע

האדריכל שתכנן את בנין 'בית שלום' בישיבה בירושלים:

לאחר שתכנן את ביהמ"ד הגיע האדריכל להראות את התכניות לרה"י צ"ל. תוך כדי הצגת התכנית ציין האדריכל כי תכנן את הבנין באופן כזה שיציב את ארון הקודש בדיוק בכיוון התפילה.

מרן צ"ל שאל מיד: האם תכנון זה משפיע על גודלו של בית המדרש ואילו אם יתוכנן הבנין בכיוון אחר יהיו בו יותר מקומות לימוד? תשובת האדריכל הייתה שאין הבדל משמעותי, בסה"כ מפסידים בתכנון הנוכחי כ-10 20 מקומות בלבד ומרוויחים את כיוון התפילה. תשובתו של מרן צ"ל הייתה כי הישיבה צריכה להרבות לומדי תורה ועל כן יש לשנות את התכניות כך ששית המדרש יוכל להכיל את כמה שיותר מקומות ישיבה, גם אם הדבר מגיע על חשבון כיוון ארון הקודש.

דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו (כה, א)

"ויקחו לי תרומה" - הקיחה הזו היא ממקום הקדושה. וזו קיחה שהיא נתינה. שאם האדם חושב על עצמו ואינו יודע לתת, אינו נחשב מבוני המשכן. משכן מהותו הרמת קרנה של ישראל, ואם אינו נחשב כמורם על ידי כוח הקדושה שבו - מתמעט כוחן של ישראל.

כל כוחותינו נשקיע בעמל התורה וביגיעתנו בה ובדרכי קניינה. כל ההישגים אינם באים על ידי וויתור מוחלט על ענייני העולם הזה. [ראוי להביא הקדמתו של הארי הגר"ש שקוף זצוק"ל בספרו שערי יושר על הא דאמר: "קדושים תהיו, יכול כמוני, ת"ל כי קדוש אני - קדושתו למעלה מקדושתכם"]. וביאר בזה כבוד אדוני אבי מורי ורבי זצוק"לה"ה, האדם מוטל עליו ליהנות מהעוה"ז - כל העולם נברא בשבילי - אלא בקדושה. כשהמטרה תהיה לתת לזולת - זוהי קדושה. בל נבאר שתפקידנו הוא לא ליהנות. אפשר ליהנות, אבל אם נהנים רק בשביל עצמנו - זו גנות, ואם מטרטנו שיהיה לנו כוח לתת לזולת ולהועיל לאחרני - זו קדושה.

הענין של נתינה הזו היא מכוח הקדושה, והיא להיפך מ"תאוה יבקש נפרד". האדם שנהנה ואוכל לבד הוא נפרד, וחבר הוא לאיש משחית. כוח הנתינה הוא היפך אהבת עצמו. "נתן נתן ולא ירע לבבך בתתך לר". שח"ו התפוך את המטרה מקדושה לטומאה.

הרב הגאון יצחק בן מרן רה"י הגרנ"צ פינקל זצ"ל

נדפס בספר הזיכרון "כרם יצחק"

ימי שובבי"ם

לקנות ולזכות בתורה, שכבר למד מכבר [וגם שנתקנו לו כלים ללימוד התורה] ומעתה נראה דה"ה יציאת מצרים שזכו לה בעת מכת בכורות, וזה ה' התעוררות מלעילא, הרי שבו זכו בזה בעת קרי"ס, כי הרי קרי"ס זה ה' מכח מעשיהם, ובדידהו תליא מילתא, ויש להוסיף עוד, דהנה הרי מצרים אמרו מה זאת עשינו כי שלחנו את בני ישראל מעבדינו, וכביכול שרצו לשוב ולהשתעבד בהם מחדש, ואכן לזה הועיל ענין קרי"ס, כי מעתה שזכו הם בהיציאת מצרים במעשיהם, ושוב זכו בזה בקנין גמור, שוב ל"ש לחזור ולהשתעבד בהם, ואז גם יוסבר יותר שהקטרוג דהללו עובדי ע"ז וע"ז ה' רק בעת קרי"ס, כי בעת שבאו לזכות בהיציאת מצרים מן הדין, שוב ה' יותר מקום לקטרוג הזה, וכ"ז נראה נכון.

אכן יש להוסיף בס"ד, דהרי ביציאת מצרים זכו לקנין ולדרגות באמונה, אכן נ' דבקר"ס הוסיפו דרגה נוספת בזה וכמו שנראה דהנה עיקר הדרגה ביצי"מ מתן דברי הארחות חיים להרא"ש לבטוח בה' בכל לבבך ולהאמין בהשגחתו הפרטית, ובזה יתקיים היסוד השלם, ומאמין בו שעניו משוטטות בכל הארץ, ועיניו על כל דרכי איש, ובוחן לב וחוקר כליות, ומי שאינו מאמין באשר הוצאתיך מארץ מצרים, אף באנכי ה' אלוקיך אינו מאמין, ואין זה יחוד העולם וזהו סגולת ישראל על כל העמים.

ומבואר בזה שסגולת ישראל על העמים שהנם מאמינים בהשגחה פרטית, וזה נרכש בעת יצי"מ, והנה מבואר בכ"מ, שהנה שם "אלוקים" זה בבריאת העולם וכנאמר בראשית ברא אלוקים, והיינו שהוא תקיף ובעל היכולת, וכדאי' בשו"ע או"ח סי' ר"ו (והרי אלוקים בגמ' טבע) ואכן שם "הויה" שהוא מורה על השגחה פרטית והוא מחדש הבריאה, וכמש"כ המחדש בטוב, וזה שאמר ה' למשה לאמר לפרעה ה' אלוקי העברים שלחני אליך, וזה שכפר פרעה מי ה' אשר אשמע בקולך, לא ידעתי את ה' וזהו וידעתם כי אני ה'.

והנה זה אומרים הגויים כביכול עזב ה' את הארץ, וכבר פ' האר"י את הפסוק אשר יומרוך למזימה, והיינו שירוממוהו מאד, ואמרו כי לא שייך שיהא לו שייכות לעולם השפל, ומזה הגיעו למזימה לעולם של הפקר, וע"ז אמר הכתוב רם על כל גויים ה' על השמים כבודו, כי בעיני הגויים הוא רם ונשא ועל השמים כבודו, וזה פחיתות לו להנהיגו, אכן הנהגת ואמונת ישראל, מי כה' אלוקינו, כי לית אתר פנוי מיני' המגביהי לשבת והמשפילי לראות מקימי מעפר דל.

וכן מפורש בפ' האבן עזרא על מכת כינים, שאמרו החרטומים אצבע אלוקים היא, וכבר פירשתי כי פרעה לא כיחש בבורא רק בשם שמסר לו משה, וזה כדרך כי לא ידו נגעה בנו מקרה הוא לנו, וכונתו למה שה' בעת פלישתים שאע"פ שראו בחוש בעת שעבר ארון ברית ד' ממקום למקום, וראו בעליל את ההשגחה הגלויה, והם הקימו להם איזה נסיון באמרם, שיתכן כי לא ידו נגעה בנו מקרה הוא לנו, וזה דרך הגויים, וזה כוונת הרא"ש כי זה סגולת ישראל על כל העמים.

הנה שבועות אלו הנם שבועות שובבי"ם שהם ימי תשובה ותיקון, והנה מרן המשגיח הגאון הרב יחזקאל לוינשטיין זצלה"ה, היה מעורר לתשובה ואמר דהעיקר יש לשוב ולהתחזק בדרגת האמונה דדא ביה כולה ביה, ונראה מדבריו וכן שמעתי דהנה ענין שובבי"ם הוא על שום הפרשיות, ועל-כן שבועות אלו שבהם קנו כלל-ישראל דרגות באמונה, כן יש השפעה לדורות להוסיף ולקנות דרגות באמונה, וכשם שכל ענין תיקון שובבי"ם, הוא משום שבעת יציאת - מצרים יצאו מטומאת מצרים יתקנו ענין זה, כן הוא לדורות שאפשר לתקן ולקנות מדריגות בקדושה, ועל-כן עלינו להתחזק באמונה.

והנה הרי בפרשת בא נאמר ביציאת מצרים וידעתם כי אני ה', ובקריעת ים סוף השינו כלל ישראל את דרגת "ויאמינו בה' ובמשה עבדו, וכן במעמד הר סיני הרי נאמר אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלוקים אין עוד מלבדו, וכמו שהב"י ברש"י שקבע להם את העליונים והתחתונים וראו שהוא יחיד.

והנה מרישא נדבר אודות קריעת ים סוף, דהנה הרי לכאורה ה' בזה עוד דרגה ביצי"מ, והרי בכ"מ האמינו בהדי הדדי, וכמו את בכוריהם הרגת ובכורך גאלת וים-סוף בקעת וכו', והרי זהו הנדון אם יוצא בהזכרת קריעת ים סוף את דין הזכרת יצי"מ, והרי שכשם שה' מכות במצרים, ובאותה מידה ה' מכות על הים, ויש להבין מה ביאור שני הדרגות האלו, וממנ"פ דהרי אם יצאו ממצרים בט"ו ניסן, מה יש להוסיף עוד בקרי"ס, והנה בס' נפש החיים שער א' פ"ט האריך וכתב דבר אל בני ישראל ויסעו בדידהו תליא מילתא, שאם המה יהי' בתוקף האמנה והבטחון ע"י עוצם בטחונם שבודאי יקרע הים, אז יגיע ע"ז התעוררות מלמעלה, והוסיף שם דזהו ביאור הכתוב לסוסתי ברכבי פרעה דימיתך רעיתי, והיינו שכשם שהסוס הנהיג את רוכבו ונפל לים, כן כעין זה כביכול הנהגת הקב"ה תלויה במעשה ישראל, וזהו "בדירתו תליא מילתא" ויעו' גם בדברי האוה"ח באריכות בפ' בשלח וכתב שהיו נתונים בדין הללו והללו, והנה ראה א' עליון כי ישראל קטרגה עליהם מידת הדין, והן אמת כי חפץ ה' לדבק את ישראל אך אין כח מצד מעשיהם, אמר הקב"ה אין הדבר תלוי בי וכו' דבר אל בני ישראל ויסעו להיות העצה היעודה להגביר מידת החסד, שיתעצמו באמונה בכל ליבם ויסעו אל הים קודם שיחלק על סמך הבטחון, כי גדול הבטחון והאמונה ע"ש היטב. והנה נראה שדרגת קריעת ים סוף ה' "בדידהו תלי" מילתא", ומעתה נראה דהנה מצינו שאמנם בעת יציאת מצרים שיצאו ממ"ט שערי טומאה, אכן אח"כ נתנו ימי הספירה לעלות ולרכוש את מ"ט שערי קדושה במ"ט ימים אלו, והיינו שהגם שבעת היציאה נתעלו מאד ע"י איתערותא דלעילא, אכן אח"כ שבו במדריגות אלו וזכו ע"י מעשיהם, ומרישא ה' זה מתנה מלעילא וכביכול אח"כ שבו וקנו מדריגות אלו, וכמובן דע"י שקבלו שייכות לאלו המדריגות ה' להם קל יותר לקנות מדריגות אלו (וכ"ז ידוע מרבתינו המקובלים ע"ה) וכ"ז כמו שמצינו בלימוד התורה שהתינוק במעי אמו מלאך מלמדו תורה, ועכשיו יצא לאויר העולם, הרי משנת למודו, וכמש"פ הגר"א כי עיקר קנין התורה הוי ע"י שעמל בה ונהי' תורתו, (וכן בס' פתחי נדה) וכנראה דע"י שלמד תורה במעי אמו קל הוא יותר

את הניסים והנפלאות שה' עושה עמהם הבורא בטחו בו, וזהו הנאמר וירא ישראל את היד הגדולה ויאמינו וכו', וכיון שהוא מזכיר אותה גאולה ומתפלל מיד נמצא שגם הוא בוטח בו וכו', והבטחון הוא עיקר היראה והאמונה ולפיכך זוכה בסיבתו לחיי העוה"ב, וכ"ז מורה שאכן זו הסיבה לבטחון בעת קריעת ים סוף. נתבאר מדריגת האמונה ביצי"מ ובקריעת ים סוף.

ובעת מעמד הר סיני, הרי יסוד האמונה במשה רבינו ה' בעת מתן תורה, וכנאמר "וגם בך יאמינו לעולם", וכדברי הרמב"ם ריש פ"ח מהל' יסוה"ת שקודם דבר זה לא האמינו בו נאמנות שהיא עומדת לעולם, והנה יש להסביר ענין זה שה' זה בעת קבלת התורה, וכמו שכתוב בהקדמת הסמ"ג לעשין, ז"ל, שבתורה שאני רוצה ליתן איני רוצה שיאמינו בך ע"י אות או מופת, ע"כ. ונראה מדבריו דהביאור הוא, דהרי מכיון שאם היה ע"י אות או מופת בלבד, הרי אם יקום נביא שקר ויתן גם הוא מופת, כי אז הרי שוב לא יהי' אמונה מוחלטת בזאת התורה, ושלא תהא מוחלפת, וכנראה דע"כ בעת מתן תורה דוקא ה' נצרך לשלימות באמונה במשה רבינו ע"ה, דבזה נשלמת האמונה בזאת התורה ושלא תהא מוחלפת.

כאן הרי אמר הכתוב יתה, דעיקר האמונה שה' הוא האלוקים ה' במתן תורה, וכנאמר "אתה הראית לדעת כי ה' הוא האלוקים אין עוד מלבדו", וכדאי' בחז"ל שקרע להם ז' רקיעים וראו שהוא יחידי, והנה עצם זה שמעמד הר סיני הוא לדבק ישראל לאמונה, מפורש בדברי הרמב"ן כי לבעבור הרגילכם באמונה בא אלוקים, שכיון שהראה להם גילוי שכינה נכנסה אמונתו בלבבכם לדבק בו, ולא תפרד נפשם ממנה לעולם, - וכע"ז איתא ברס"ג שבמעמד הר סיני נתקעה האמונה בלבבם של ישראל עד סוף כל הדורות, והנה יש לדעת שמדריגת האמונה במעמד הר סיני הוא מדריגה של "ראיה", וכנאמר "וראו" שהוא יחידי, וכנאמר רצוננו "לראות" את מלכינו, ובאמת שבחגיגה ז' א' איתא שעולה שהקריבו אבותינו בהא סיני עולת ראיה הוא, וברש"י שם שנא' 'ויחזו את האלוקים', [וכמובן שאי"ז דומה לדרגת "ראתה" שפחה על הים, שהרי לא היה שם עולת ראיה, וכנראה שהראיה על הים הוא על שם שראו גילוי שכינה שהי' בגילוי גבורות ה', ואילו הכא ה' זה גילוי כדי שיהי' נראה להם, ולקיים רצונם שאמרו רצוננו לראות את מלכינו, וגם כדי שיהי' להם הראי', וכנאמר "אתה הראית לדעת"].

(מקצת מהמקורות הם מכתבי הג"ר יעקב הלל שליט"א)

והנה משל ודוגמא לטעות הגויים הוא דברי הרמב"ן במה שהוליק ה' רוח קדים בעת קריעת ים סוף שיראה כאילו הרוח הוא המחרב ים, וחשבו אולי הרוח שם הים לחרבה, ולא יד ה' עשתה זאת, וע"ש ברמב"ן אע"פ שאין הרוח בוקעת הים לגורים לא שמו ליבם גם לזאת ובאו אחריהם מרוב תאוותם להרע להם [ואגב, זה כפי הידוע שחסרון האמונה הוא כחולדה מנגיעות האדם] וכבר יעוי' ברמב"ן עוד ברש"י פ' בשלח, כי בראותם שנקרע הים לפני בני ישראל איך ימלאם לבם לבא אחריהם ולהרע להם, ואין בכל המופתים כפלא הזה, וזה באמת שגעון גדול להם. וכ"ז במכלל מקרה הוא לנו.

[ויעוי' היטב בדברי מוסרו של רבינו יונה, בריש השער השני, ואם לא ידע והתבונן כי התלאות שמצאוהו מפני חטאיו אך יאמר כאשר אמרו הפלישתים כי לא ידו נגעה בנו מקרה הוא ה' לנו, והי' קצף עליו לפני ה', וגדל עוון הכת הזאת מחטאת הכת הראשונה, וע"ש שמפרש שזה כל תוכחת פרשת בחוקות, וזה ענין קרי, שאמרו מקרה הוא לנו].

וכנראה שזה שנודמן ענין וידעתם כי אני ה' שנתברר ביצי"מ, הוא על-שום שהרי גזירת גלות מצרים ה' על שאמר אברהם אנה אדע [וכבר שמעתי ממו"ר הגה"צ ר' מאיר חדש זצ"ל שהראה לד' רש"י שכוונת אברהם אבינו ע"ה ה' במה אדע, באיזה זכות, אכן בכ"ז ה' איזה תביעה על הלשון במה אדע וע"ז בא העונש ידוע תדע] וע"ז ה' כנראה התיקון, שזו לאמונת "אשר הוצאתיך מארץ מצרים" וכד' הרא"ש הנ"ל, וזה ה' מדריגת האמונה ביצי"מ.

אכן נראה דבעת קריעת ים סוף נוסף עוד, שמפורש באוה"ח ובנפש - החיים הנ"ל, שהי' התגברות לכלל - ישראל אמירת הבטחון, וכלל האוה"ח כי גדול הבטחון והאמונה להכריע לטובה, והיינו שזכו במידת הבטחון, והנה ידוע מרבותינו שהבטחון זהו ה"למעשה" של האמונה, ואכן זה ה' במעשה נחשון בעת קרי"ס שירד לים והגיעו המים עד גרונו, - וכמב' שם באוה"ח - על סמך האמונה בקריעת ים סוף, והדברים מבוארים בד' רבינו יונה ז"ל בריש ברכות שפירש הא דאיתא איזהו בן עוה"ב זה הסומך גאולה לתפילה ע"ש באריכות וכתב מפני שכשמעביר גאולת מצרים ומתפלל מיד מראה שבטח לא בה' תפילה כיון שמבקש ממנו צרכיו, שמי שאינו בוטח לא יבקש ממנו כלום וכו', וכן נראה בשמות רבה, כשראו ישראל

ANNUAL CELEBRATION DINNER

SUNDAY
 APRIL 14
 ניסן
 BELL WORKS
 HOLMDEL NJ

Mr. & Mrs. YITZCHOK WAGNER
 GUESTS OF HONOR

Mr. & Mrs. TZALE EDELSTEIN
 HARAV MOSSON TZVI FINKEL MEMORIAL AWARD

Rabbi & Mrs. MOSHE BENDER
 RABBINICAL ALUMNUS AWARD

Mr. & Mrs. YUDI HERZBERG
 ALUMNUS OF THE YEAR AWARD

Mr. & Mrs. GAVY WEISS
 YOUNG LEADERSHIP AWARD

אנשיא של תורה
 SCHRON FAMILY
 CELEBRATING A 30 YEAR PARTNERSHIP

Below is an English adaptation of this weeks' Parsha Preview which can be heard live every Wednesday at 2:15 PM

Giving the Heart, Giving to Ourselves

Harav Hagaon Binyamin Cohen Shlita

The parashah focuses on the mitzvah of building a Mishkan. To fulfill this mitzvah, Klal Yisrael donated gold, silver, and copper; techeiles, argaman, and other fabrics; the avnei shoham and avnei miluim; and more.

The rosh yeshiva, R' Nosson Tzvi zt"l, asked the following question. The Mishkan was a place of spirituality, of hashraas haShechinah, so why was all this gashmius necessary? Isn't it inappropriate for a Makom Shechinah to be bedecked with all these beautiful, expensive items?

He answered that from Hakadosh Baruch Hu's perspective, there was indeed no reason to have all this gashmius, and simple bare walls would have sufficed. But since the Mishkan was meant to be a dwelling place for the Shechinah, Klal Yisrael had to create a suitable vessel through which they could connect to Him, and that vessel was the nedivus halev they exhibited by donating expensive items that had value to them, as humans. By "giving" to Hakadosh Baruch Hu, they fashioned a vehicle through which they could connect to Him and cause His Shechinah to dwell among them.

This idea is reflected in the fact that the most valuable items on the list, the avnei shoham and avnei miluim, are mentioned last. The monetary value of these precious stones far surpassed any of the preceding items, so we would think that they should have been mentioned first. Yet Chazal reveal to us why these items are considered relatively inconsequential. The nesi'im were lax in donating to the Mishkan, reasoning that they would wait until the rest

of Klal Yisrael had finished donating, and then they would fill in what was missing. At the end, however, nothing was missing, thanks to the outpouring of generosity that Klal Yisrael exhibited, so Hakadosh Baruch Hu arranged for the ananei hakavod to miraculously deliver the avnei shoham and avnei miluim to the nesi'im, which they then donated. But because the bringing of these precious stones involved little work and nedivus halev, they are considered less meaningful than the other, less valuable items that Klal Yisrael brought.

Hakadosh Baruch Hu was not looking for great achievements, nor was He looking for the end product. Rather, He was looking for the effort and nedivus halev. That's what created the vessel for hashraas haShechinah, and therefore, the gold and silver — which involved much more nedivus halev — came earlier on the list.

The Shechinah Within

We know the purpose of the Mishkan was וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹכְכֶם — for the Shechinah to dwell among Klal Yisrael. What is "Shechinah"?

On a very simple level, we can explain that Hakadosh Baruch Hu's glory fills the world — מלא כל הארץ כבודו; in the words of the Zohar, לית איתר פנוי מניה, there is no place devoid of Hakadosh Baruch Hu. Yet although the Shechinah — this presence of Hakadosh Baruch Hu — is everywhere, there are some places where its presence is more palpable and others where it is less discernable. In some places, it is clear and obvious that Hakadosh Baruch Hu is the Borei Olam, and the Mishkan was such a place. The

Below is an English adaptation of this weeks' Parsha Preview which can be heard live every Wednesday at 2:15 PM

Beis Hamikdash, too, was a place of hashraas haShechinah, where ten nissim occurred regularly, and we were able to feel Hakadosh Baruch Hu's presence palpably and recognize that He is the Melech Ha'olam.

The Ramban, at the beginning of the parashah, teaches that the revelation of Hashem's presence at Har Sinai, where everyone perceived His glory, was channeled into the Mishkan in a more concealed way. Not everyone saw the Shechinah there; it wasn't revealed to the whole world, but its presence was similarly manifest, albeit less openly.

Chazal explain that the reason the Torah states וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹכָם, using the plural form “I will dwell among them” rather than simply stating, “I will dwell in it” (i.e., the Mishkan), is that Hashem was declaring that He would dwell בתוך כל אחד, within each individual. When a person “gives” to Hashem and prepares himself to connect with Him and perceive Him in his life, then he merits having Hashem “dwelling” inside him. The more you work on seeing Hakadosh Baruch Hu and connecting with him, the more you are zocheh to וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹכָם.

When Taking is Giving

Regarding the words וְיָקַחוּ לִי תְרוּמָה, many mefarshim wonder why the Torah uses the verb וְיָקַחוּ, they shall take, instead of ויתנו, they shall give, or והביאו, they shall bring. The Shmaatsa, in his hakdamah, cites the following explanation of the Alshich. Chazal, in Kiddushin, expound the passuk כִּי יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה to mean that the man has to be mekadesh the woman, by giving her an item of monetary value; the woman cannot be mekadesh the man by giving him an item of monetary value. If, however, the man is a distinguished person, and he doesn't accept gifts

from just anybody, then he can be mekadesh a woman by accepting a gift from her. Since he gave her the pleasure of accepting her gift, she is considered to have received something from him, and is thereby mekudeshes.

Similarly, says the Alshich, when Klal Yisrael donated valuable items to Hakadosh Baruch Hu for the construction of the Mishkan, they enjoyed the pleasure of having Him accept their gifts. That's why the Torah says וְיָקַחוּ לִי תְרוּמָה, conveying that Klal Yisrael were the ones who gained, through their “giving” to Hakadosh Baruch Hu.

Another answer is offered by Vilna Gaon, based on the Mishnah's statement that when a person leaves this world, he takes nothing with him but Torah and mitzvos: שְׁבִשְׁעַת פְּטִירָתוֹ שֶׁל אָדָם אֵין מְלוּיִן לוֹ לְאָדָם לֹא כֶסֶף וְלֹא זָהָב וְלֹא אֲבָנִים טוֹבוֹת וּמְרֻגְלוֹת, מְלוּיִן לוֹ לְאָדָם לֹא כֶסֶף וְלֹא זָהָב וְלֹא אֲבָנִים טוֹבוֹת וּמְרֻגְלוֹת, There is, however, one type of money that a person does take with him to the grave, says the Vilna Gaon, and that is the tzedakah that he gave during his lifetime. The Gemara (Bava Basra 11a) records the story of King Munbaz, who opened his treasure houses to the public during a famine to feed the poor, depleting the fortunes he and his forebears had amassed.

His brothers and other relatives objected to his magnanimity, protesting, “You and your forefathers saved up so much money, and now you are wasting it all and emptying the treasuries?”

He responded, “My fathers amassed fortunes for the sake of others, while I amassed a fortune for myself, as the passuk says, וְלִי תְהִיָּה, implying that the tzedakah you give will be yours forever. My fathers amassed fortunes in this world, while I am amassing fortunes in

Below is an English adaptation of this weeks' Parsha Preview which can be heard live every Wednesday at 2:15 PM

Olam Haba.”

If so, says the Vilna Gaon, when a person “gives” tzedakah, he is really “taking” for himself. This explains why Klal Yisrael’s donation to the Mishkan is described as taking, not as giving.

In line with our explanation above that the way to be zocheh to having the Shechinah dwell among us is through nedivus halev — giving up what is precious to us for the sake of Hakadosh Baruch Hu — we can suggest another reason why the Torah describes the giving to the Mishkan as *וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה*. Through giving our money and possessions, we create a vessel for the Shechinah, and forge our personal connection to Hakadosh Baruch Hu: *וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹכְכֶם*.

Adar: Creating a Dwelling

We’re now in Chodesh Adar, and the Sfas Emes cites his grandfather’s observation that the name “Adar” can be read as “Adur,” meaning, “I will dwell.” Chazal relate that when Hakadosh Baruch Hu gave Klal Yisrael the Torah, which was His “only daughter,” He requested that they make Him one room where He can dwell. This is why Parashas Terumah, which describes the building of the Mishkan, immediately follows Mattan Torah.

Adar, then, is a month when we can work towards creating a place for Hakadosh Baruch Hu to dwell within us.

The Rambam teaches, in Hilchos Megillah, that on Purim it is preferable to invest more in matanos la’evyonim than in mishloach manos and seudas Purim, explaining that gladdening the downtrodden is the greatest joy of all, and one who makes these unfortunate people happy is similar to the Shechinah, as the passuk states (Yeshayah 57:15) *לְהַחְיֹת רוּחַ שְׂפָלִים וּלְהַחְיֹת לֵב נִדְכָּאִים*. So besides the opportunity, in Adar, to create a dwelling place for Hakadosh Baruch Hu within us, we also have the opportunity to be like Hakadosh Baruch Hu, through the mitzvah of matanos la’evyonim.

It is no coincidence that at this time of year, when we can create a place of Hakadosh Baruch Hu to dwell — “Adur,” we are also supposed to be marbeh b’simchah, because building that connection with Hakadosh Baruch Hu and enabling Him to dwell within us brings us to higher and higher levels of joy.

We should all be zocheh to use Chodesh Adar to shteig and achieve genuine simchah.

Gut Shabbos.

נא להרבות בלימוד ובתפילה לזכותו
 ולרפואתו השלימה בתושח"י של
 מורנו הגאון
 רבי אברהם צבי בן חנה מרים
 שמואלביץ
 מראשי הישיבה
 המאושפז במצב קשה בטיפול נמרץ
 וזקוק לרחמי שמים מרובים